

Ruth Ware

Crimă la Oxford

Traducere din limba engleză și note de
Monica Vlad

Înainte

După aceea, de uşă şi-a amintit. *Era deschisă*, continua ea să le spună poliţiştilor. *Ar fi trebuit să-mi dau seama că era ceva în neregulă.*

Ar fi putut să-şi reconstituie fiecare etapă a întoarcerii din refectoriu: pietrişul care îi scârţâia sub picioare pe alea ce traversa Campusul Vechi, pe sub Arcada Cherwell, apoi pe scurtătura clandestină prin întunericul Grădinii Membrilor, paşii uşori pe gazonul interzis, acoperit de rouă. Oxfordul nu avea nevoie de pancarte cu „Nu călcaţi pe iarbă“; peluza aceea era, de mai bine de 200 de ani, domeniul profesorilor universitari şi al bursierilor în cercetare, fără a fi nevoie să li se spună studenţilor acest lucru.

În continuare, trecuse pe lângă reşedinţa Decanului şi pe alea care ocolea Campusul Nou (cu o vechime de aproape 400 de ani, totuşi, cu 100 de ani mai nou decât Campusul Vechi).

Apoi urcase cele patru rânduri de trepte de piatră tocite ale scării VII până sus, unde dormeau ea şi April, pe partea stângă a palierului, vizavi de camerele domnului Myers. Uşa acestuia era închisă, ca întotdeauna. Dar

cealaltă, a ei, era deschisă. Acesta era ultimul lucru pe care și-l amintea. Ar fi trebuit să-și dea seama că era ceva în neregulă.

Dar nu bănuise absolut nimic.

Ce se întâmplase în continuare știa doar din ceea ce-i spusese alții. Țipetele ei. Hugh venind într-un suflet după ea pe scări, urcând câte două trepte deodată. Trupul inert al lui April, întins pe covorul din fața șemineului într-o atitudine aproape teatrală, din fotografiile care îi fuseseră arătate ulterior.

Însă ea nu-și putea aminti toate astea. Era ca și cum creierul său le-ar fi blocat, le-ar fi închis ca pe o eroare de memorie dintr-un computer: *fișier corupt* — și oricât de multe întrebări răbdătoare îi puseseră polițiștii, nu reușiseră s-o aducă mai aproape de momentul unei adevărate conștientizări.

Doar uneori, în toiul nopții, se trezea cu o imagine în fața ochilor, o imagine diferită de cea din fotografiile Polaroid granulate făcute de fotograful poliției, cu probele numerotate cu atenție și cu iluminatul strident. În această imagine lumina era mai slabă, iar obrajii lui April erau încă îmbujorați de ultima pâlpare a vieții. Și se vede alergând de-a lungul camerei, împiedicându-se de covor și căzând în genunchi lângă trupul lui April, după care aude țipetele.

Nu știe niciodată dacă acea imagine este o amintire sau un coșmar, ori un amestec din amândouă.

Dar, indiferent de adevăr, April nu mai este.

După

— Costă 17 lire și 98 de pence, îi spune Hannah femeii din fața ei, care încuviințează fără să fie cu adevărat atentă și îi împinge cardul de credit pe teighea.

— E contactless, da?

Femeia nu-i răspunde imediat; încearcă să-și convingă copilul de patru ani să nu se mai joace cu gumele de șters de pe raftul de papetărie, însă când Hannah repetă întrebarea, îi răspunde:

— Oh, sigur.

Hannah ține cardul lipit de aparat până când acesta emite un bip, apoi îi întinde cărțile, împreună cu bonul. *Gruffalo*¹, *Bebelușul cel nou*² și *Înăuntrul lui mami e o casă*³. Vreun frățior sau vreo surioară la orizont? Surprinde privirea fetei care se joacă cu obiectele de papetărie și îi zâmbește conspirativ. Fetița se oprește brusc, apoi, dintr-odată, îi zâmbește și ea. Hannah ar vrea s-o întrebe

¹ *The Gruffalo* — carte pentru copii de Julia Donaldson.

² *The new baby* — carte pentru copii de Mercer Meyer.

³ *There is a house inside my mummy* — carte pentru copii de Giles Andreae.

cum o cheamă, dar e conștientă că s-ar putea să întrecă limita.

În schimb, se întoarce spre clientă.

— Doriți o pungă? Sau avem sacoșele astea drăguțe, la două lire.

Face un gest din spatele tejghelei spre teancul de sacoșe din pânză, fiecare dintre ele imprimată cu simpaticul logo Tall Tales — un teanc de cărți care se clatină și alcătuiesc numele librăriei.

— Nu, mulțumesc, îi răspunde femeia pe un ton sec.

Apoi își îndeasă cărțile în geanta de umăr, își înșfacă fiica de mână și o trage afară. O gumă de șters în formă de pinguin se rostogolește pe podea în timp ce ele pleacă.

— Încetează, o aude Hannah spunând în timp ce trec amândouă prin ușile victoriene din sticlă, făcând să sune clopoțelul aflat deasupra lor. M-am săturat de tine pe ziua de azi.

Hannah le privește cum dispar în susul străzii, fetița plângând neconsolată acum, atârnată de mâna maică-sii, în vreme ce femeia își duce mâna spre abdomen. Însăși forma acestuia e liniștitoare — tare, rotundă și bizară, de parcă ar fi înghițit o minge de fotbal.

Cărțile din secțiunea de parenting folosesc metafore alimentare. O arahidă. O prună. O lămâie. *Chestia asta e ca Omida foarte flămândă⁴ a parentingului*, zisese Will derutat când citise capitolul despre primul trimestru. Săptămâna aceasta era un mango, dacă-și amintea bine. Sau poate o rodie. Will îi luase un avocado când împlinise 16 săptămâni, ca un fel de cadou amuzant care să

⁴ The Very Hungry Caterpillar — carte pentru copii de Eric Carle.

marcheze acea etapă, aducându-i-l în pat tăiat în două și cu o lingură lângă el. Hannah doar se uitase la el și simțise greața matinală, care ar fi trebuit să înceteze, încolăcindu-i-se și rostogolindu-i-se în măruntaie, după care dăduse farfuria deoparte și fugise la baie.

— Îmi pare rău, îi spusese lui Will când se întorsese. A fost o idee minunată, doar că...

Nu putuse să termine. Până și simplul gând la acel avocado îi provoca greață. Nu era vorba doar de onctuzitatea catifelată a fructului pe limba ei, era și altceva, ceva mai visceral. Gândul că își mânca propriul copil.

— Cafea?

Vocea lui Robyn îi întrerupe șirul gândurilor și Hannah se întoarce spre locul unde se află colega ei, la celălalt capăt al tejghelei.

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă vrei o cafea. Sau tot n-ai reînceput să bei?

— Nu, nu, am reînceput, numai că încerc să nu exagerez. Poate una fără cofeină, dacă se poate?

Robyn încuviințează și dispare în celălalt capăt al librăriei, în celebra debara pe care o numesc „camera personalului“, și chiar în momentul în care dispare din raza ei vizuală, lui Hannah îi vibrează telefonul în buzunarul din spate al blugilor.

Îl ține pe modul silențios la muncă. Cathy, patroana Tall Tales, e drăguță și nu e interzis să-ți verifici telefonul, dar este deranjant să înceapă să sune în timpul lecturilor pentru copii sau când ajută vreun cumpărător.

Totuși, acum librăria este pustie, așa că îl scoate pentru a vedea cine sună.

E maică-sa.

Hannah se încruntă. Asta nu e ceva obișnuit. Jill nu e genul care să sune la întâmplare. Vorbesc cam o dată pe săptămână, în general duminica dimineată, după ce maică-sa se întoarce de la tura ei de înot în lac. Jill sună rar în mijlocul săptămânii și niciodată în timpul unei zile lucrătoare.

Hannah răspunde.

— Hannah, poți vorbi? întrebă maică-sa abrupt, fără niciun preambul.

— Păi, sunt la muncă, așa că va trebui să închid dacă întră vreun client, dar acum pot vorbi puțin. S-a întâmplat ceva?

— Da. Adică, nu...

Maică-sa se oprește. Hannah simte cum îngrijorarea începe să pună stăpânire pe ea. Mama ei energică și stăpână pe sine nu-și pierde niciodată cuvintele. Ce s-o fi întâmplat?

— Ești bine? Nu e... nu ești... bolnavă? o întrebă Hannah neliniștită.

— Nu!

Îi aude râsul scurt și dintr-odată ușurat care însoțește cuvântul, dar încă există acea tensiune ciudată.

— Nu, nimic de genul ăsta. Doar că... ei bine, presupun că n-ai văzut știrile?

— Ce știri? Am fost la muncă toată ziua.

— Știrea despre... John Neville.

Lui Hannah i se strânge stomacul.

Senzația de rău începuse să i se amelioreze ușor în ultimele săptămâni. Acum, greața i-a revenit cu un zvâcnet. Își strânge gura, respirând cu dificultate pe nas, în vreme

ce cu mâna liberă se ține de teighea, de parcă aceasta ar putea să o ancoreze.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te iau prin surprindere la muncă, dar tocmai mi-a apărut pe Google Alerts și mi-am făcut griji că te va suna cineva de la Pelham sau că te vei trezi la ușă cu vreun jurnalist de la *Mail*. M-am gândit..., spune mama ei în tăcerea care s-a lăsat.

Hannah o aude înghițind în sec.

— M-am gândit că ar fi mai bine să aflî de la mine.

— Ce anume?

Maxilarul lui Hannah se încleștează, ca și cum asta i-ar putea stăvili starea de rău, și înghite saliva care i se adună brusc în spatele dinților.

— *Ce* să aud de la tine?

— E mort.

— Oh.

E cea mai stranie senzație. Un val de ușurare, urmat de un fel de gol.

— Cum?

— Atac de cord în închisoare.

Vocea lui Jill este blândă, de parcă ar încerca să mai îndulcească vestea.

— Oh, zice Hannah din nou.

Se îndreaptă pe băjbâite spre scaunul din spatele teighelei, pe care-l folosesc în perioadele liniștite, când lipesc etichetele pe cărți. Își așază mâna pe abdomen, ca și cum s-ar proteja de lovitura pe care deja a primit-o. Cuvintele nu reușesc să-i iasă. Singurul lucru pe care-l poate face este să se repete.

— Oh.

— Ești în regulă?

— Da. Sigur.

Vocea lui Hannah sună fals în propriile-i urechi și pare a veni de la mare distanță.

— Da, de ce n-aș fi?

— Păi...

Își poate da seama că maică-sa își alege cuvintele cu grijă.

— E o chestie importantă. O răscruce.

O răscruce. Poate e din cauza aceluși cuvânt, venit din gura maică-sii imediat după ce-și amintise de conversația ei cu Will, dar dintr-odată nu mai poate continua. Se luptă cu nevoia de a plânge, de a fugi, de a părăsi librăria în timpul serviciului.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău, mamă, trebuie să... bolborosește în telefon.

Nu se poate gândi ce să spună.

— Am un client, reușește să rostească în cele din urmă. Închide. Tăcerea din librăria pustie o învăluie.

Înainte

Locurile de parcare de pe Pelham Street erau toate ocupate, așa că mama ei opri pe o linie galbenă dublă pe High Street, iar Hannah se chinui să coboare cu cea mai mare dintre valize, însoțită de promisiunea maică-sii de a veni să o caute după ce găsea un loc în care să lase mașina.

În vreme ce stătea acolo, privind cum se îndepărta vechiul Mini Cooper, Hannah avu cea mai stranie senzație, de parcă ieșind din mașină se debarasase de vechea identitate ca de o a doua piele, lăsând ca o versiune a ei mai puternică, mai ageră și mai puțin uzată să înfrunte lumea — o versiune ce deborda de prospețime. În timp ce se întorcea pentru a privi blazonul aflat deasupra arcadei din piatră sculptată, simți vântul rece de octombrie ridicându-i părul și atingându-i ceafa și începu să tremure, cuprinsă de un amestec amețitor de emoții și încântare.

Acesta era punctul culminant al tuturor speranțelor, visurilor și strategiilor ei de recapitulare plănuite cu meticulozitate. Unul dintre cele mai vechi și mai prestigioase colegii, aflat într-unul dintre cele mai vechi și mai

prestigioase centre educaționale din lume — faimosul Pelham College¹ al Universității Oxford. Iar de-acum, noul ei cămin pentru următorii trei ani.

Uriașa ușă de stejar din fața ei era deschisă, spre deosebire de ziua în care venise pentru interviu și trebuise să bată în grilajul ușii medievale mai mici, încastrată în cea uriașă, așteptând ca portarul să se zgâiască la ea ca într-o scenă parcă desprinsă din scheciurile trupei de comedie Monty Python. Acum, își târî valiza prin pasajul arcuit, pe lângă Ghereta Portarilor, până la o masă aflată într-un foisor, unde studenții mai mari împărțeau mape cu informații și îi îndrumau pe boboci.

— Bună, zise Hannah în vreme ce se apropia cu valiza scrâșnind pe aleea de pietriș. Bună, numele meu e Hannah Jones. Îmi poți spune unde ar trebui să merg?

— Bineînțeles! îi răspunse pe un ton voios fata din spațele mesei.

Avea părul blond, lung și lucios, iar accentul ei era clar precum cristalul.

— Bine ai venit la Pelham! În primul rând, va trebui să-ți iei cheile și detaliile de cazare de la Ghereta Portarilor, spuse ea arătând înapoi, spre arcada prin care Hannah tocmai trecuse.

— Cardul Bod² ți l-ai luat? Vei avea nevoie de el pentru aproape orice, de la plata meselor până la consultarea cărților de la bibliotecă.

Hannah clătină din cap.

— Nu, dar m-am înregistrat pentru el.

¹ În Marea Britanie, colegiile sunt echivalente cu primii trei ani de facultate din sistemul de învățământ românesc, finalizați cu o diplomă de licență. (N.r.)

² Card de identitate emis de Universitatea Oxford.

— Așadar, îl ridici de la Arcada II, dar asta poți să o faci la orice oră, în cursul zilei de azi. Probabil că mai întâi vrei să-ți lași valiza. Oh, și nu uita de Târgul Bobocilor și de întâlnirea și întâmpinarea nou-veniților!

Fata îi întinse un teanc de pliante, iar Hannah le luă jenată, ținând hârtiile alunecoase sub brațul liber.

— Mulțumesc, zise Hannah.

Apoi, pentru că nu părea să mai fie nimic de spus, se întoarse și își târî valiza înapoi pe drumul pe care venise, înspre Ghereta Portarilor.

Nu fusese în interiorul gheretei în ziua interviului — ieșise portarul pentru a o lăsa să intre —, iar acum văzu că era o mică încăpere cu lambriuri de lemn, aproape ca un oficiu poștal, care avea două ferestre ce dădeau spre curtea pătrată și pasajul arcuit de la intrare, o tejghea și rânduri-rânduri de casete pe care se erau scrise nume. Gândul că una dintre ele era probabil a ei îi dădea un sentiment neobișnuit. Unul de... apartenență?

Își ridică valiza pe trepte și așteptă ca portarul să încheie cu băiatul din fața ei sau mai degrabă cu părinții lui. Mama băiatului avea o grămadă de întrebări legate de accesul la Wi-Fi și aranjamentele privitoare la dușuri, dar în cele din urmă au terminat, și Hannah s-a pomenit în fața tejghelei, dorindu-și ca propria ei mamă să se grăbească cu parcatul mașinii. Simțea că avea nevoie de întărire.

— Ăăă, bună, zise ea.

Stomacul i se agita din cauza emoțiilor, dar încerca să-și mențină vocea egală. Acum era o persoană adultă. O studentă a Colegiului Pelham. Se afla aici pe drept și nu avea de ce să se simtă emoționată.

— Numele meu este Hannah. Hannah Jones. Îmi puteți spune unde ar trebui să merg?

— Hannah Jones...

Portarul era un bărbat rotofei și glumeț, cu o barbă albă pufoasă și aerul unui Moș Crăciun aflat în timpul liber. Își cocoță o pereche de ochelari pe nas și începu să se uite în josul unei lungi liste tipărite cu nume.

— Hannah Jones... Hannah Jones... Ah, da, iată. Ești în Campusul Nou, scara VII, camera 5. Țasta e un set. Foarte drăguț.

Un set? Hannah nu era sigură dacă ar fi trebuit să știe ce însemna asta, dar portarul încă vorbea și șansa ei de a întreba trecuse.

— Acum, va trebui să treci prin arcada de-acolo.

Îi arătă prin fereastra cu despărțituri spre o arcadă înaltă, aflată în cealaltă parte a pătratului acoperit cu iarbă catifelată.

— Faci la stânga prin Grădina Membrilor — ai grijă să nu calci pe gazon —, treci pe lângă reședința Decanului, iar scara VII e pe cealaltă parte a Campusului Nou. Uite o hartă. Gratis pentru tine, draga mea, îi spuse el, după care puse un pliant lucios, împăturit, pe blatul de lemn.

— Mulțumesc, zise Hannah.

Luă pliantul, îl băgă în buzunarul de la blugi, apoi își aminti:

— Oh, e posibil ca mama mea să apară în curând. A rămas să parcheze mașina. I-ați putea spune încotro am plecat, dacă vine pe-aici?

— Mama lui Hannah Jones, zise bărbatul pe un ton meditativ. Pot să fac asta. John — strigă el peste umăr spre un bărbat care sorta corespondența în spatele lui —, dacă sunt la masă și vine mama lui Hannah Jones o găsește la VII-5, Campusul Nou.

— Bine, răspuse bărbatul.